

ЛЕЛКА

Боже мили, тази лелка,
колко много я обичамъ, —
съсь цѣлувки я посрѣщамъ,
„сладка“ лелка я наричамъ.

Тозъ часовникъ, гдето трака
на ржцицата ми малка,
тритѣ книжки съсь картинки
и чудесната писалка,

куклата ми, гдето мига
съсь очичкитѣ си живи —

смѣшниятъ палячо Бимбо,
дветѣ зайчета игриви

и небесната ми рокля
отъ дантели и коприна —
даръ ми сж отъ лелка всички,
даръ за Новата година.

Боже, какъ да я не слушамъ,
тази лелка мила, сладка —
и какъ да я не обичамъ,
като мамичка и татка!

Георги Костакевъ

ДѢДОВИТѢ СУРВАКАРИ

Разсѣмна се. Надъ бѣлитѣ
покриви се извиха стѣлбове
димъ. Пѣтлитѣ запѣха въ пре-
вара, и селото се залюлъ отъ
лай и викове:

— Сурва! Сурваа! Сурвааа!

Марийка и Ванчо вѣрвѣха
съ Гоговата сурвакарска дру-
жина.

Снѣгътъ скриптѣше. Сурва-
каритѣ тупаха крака, триеха
рже и мълчаливо притѣрчаха.
Предъ портитѣ на Ваньовия
дѣдо викнаха и влѣзоха въ
двора.

На пруста изскочи Ваньовата
стринка и плесна рже:

— Иехъ! Ванчо, Марийка!